

Станалъ свети Атанасъ, тръгналъ по гласа, който бавно и тъжно замиралъ, и за голѣмо свое учудване намѣрилъ сгущенъ подъ храста малкия Кокичко.

— Кое си ти, мѣничко? Кой те е оставилъ тукъ самичко въ тая люта нощъ? Господи, та то е вече мъртво!

Взелъ на рѣце свети Атанасъ детето. Лицето му било изопнато и бѣло. По него били заледени едри, чисти сълзи, като бисерови капки. Искалъ да го стопли, загърналъ го въ кожуситѣ, духалъ му по лицето и рѣчичкитѣ, но то не помръднало. Натжилъ се свети Атанасъ.

— Каква невинна душичка! Тръбва да е сираче. Такива чисти сж сълзитѣ на всички, които не сж познали майчина обичъ.

Свети Атанасъ сложилъ студеното тѣло подъ храста, свалилъ горния си кожухъ, завилъ го съ него, прекръстилъ се и продължилъ пѣтя си презъ гората. Вървѣлъ и си мислилъ:

— Азъ видѣхъ една жертва на човѣшкото безсърдечие. А колко ли сж по земята невинни и млади душички, които гинатъ невидени и нечути?

Като стигналъ на върха на планината, свети Атанасъ сва-

лилъ втория си кожухъ, за да му бѣде по-леко, и бързо-бързо се понесълъ къмъ небето. Явилъ се той предъ Бога, поклонилъ му се, подалъ му дрѣновото клонче и рекълъ:

— Господи, много ти здраве отъ земята. Както бѣше ми заповѣдалъ, така направихъ — покрихъ я цѣлата съ снѣгове и ледове. Отдѣхна си довольно тя и всичко съ нея въ миръ и сънъ. Време е вече, затова ти нося и дрѣновото клонче, да излѣзе всичко живо на свѣтъ.

— Вѣрно ми служишъ, затова ти и почитамъ молбата. Дигни снѣгове и ледове! Пъкъ азъ ще накарамъ слънцето да стопли земята.

Чулъ Божията дума свети Атанасъ, повъртѣлъ се, повъртѣлъ, па рекълъ:

— Още една молба имамъ къмъ тебе, Господи. Като идѣхъ насамъ, намѣрихъ въ гората умрѣло едно изоставено дете. А като него хиляди невинни душички умиратъ, непознали майчина обичъ. Моля те, възвърни имъ живота за твоя слава и моя радостъ!

Богъ помислилъ, помислилъ и казалъ:

— Тръбватъ ми пратеници да съобщаватъ всѣка година на всичко живо по земята, че съмъ наредилъ да се дигне